

РЕШЕНИЕ

№ 79

гр. Пловдив, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова Каличкова
Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Цветелина Юр. Диминова
като разгледа докладваното от Славейка Ат. Костадинова Въззивно търговско дело №
*0235001000737 по описа за 2023 година

За да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно – по чл. 258 и следващите от ГПК.

С решение № 69 от 09.06.2023 година, постановено по търговско дело № 113/2022 година по описа на Окръжен съд - Пазарджик, е осъдено ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати на ищеца Т. О. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.П. ул. „Р.“ № **, ет. *, ап. **, със съдебен адрес гр.С. бул. „Г.М.Д.“ № ** офис **, адвокат М. Д., сумата от 12 500 лева - обезщетение за причинените му неимуществени вреди - болки и страдания, ведно със законната лихва, считано от 17.03.2022 година до окончателното изплащане, настъпили в резултат на ПТП, станало на 24.11.2021г. около 16:30 часа на главен път **-**, между П. и гр.П., на изхода на гр.П. около ** м. след табелата за край на населеното място в посока гр. П., в района на километър ** +500м., с участието на лек автомобил „Ф. Т. К.“ с рег.№ ***, управляван от В. Л. и автомобила на ищеца - л.а. „***“ (**).

Предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над уважения размер от 12 500 лева до пълния претендиран размер от 50 000 лева и за законната лихва, считано от датата на уведомяването на застрахователя - 17.12.2021 година до 17.03.2022 година.

Осъдено е ЗАД "А." АД, ЕИК ***, да заплати на ищеца Т. О. П., ЕГН *****, сумата от 667 лева - обезщетение за имуществени вреди, причинени му при същото ПТП, ведно със законната лихва, считано от 17.03.2022 година, до окончателното му изплащане, като е отхвърлен искът за законната лихва за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022

година.

Осъдено е ЗАД "А." АД, ЕИК ***, да заплати по сметка на Окръжен съд П., на основание чл.78 ал.6 от ГПК, държавна такса в размер на 527 лева.

Осъдено е ЗАД "А." АД, ЕИК ***, да заплати на адв. М. И. Д. от САК, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. с чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата, възнаграждение в размер на 1585 лева съобразно уважената част от исковете.

Осъдено е ЗАД "А." АД, ЕИК ***, да заплати на Т. О. П., ЕГН *****, разноски за производството по делото в размер на 130 лева.

Осъден е Т. О. П., ЕГН *****, да заплати на ЗАД "А." АД, ЕИК ***, разноски в размер на 810.43 лева съобразно отхвърлената част от исковете.

Така постановеното решение е обжалвано с въззивна жалба от ищеца в първоинстанционното производство Т. О. П., чрез адвокат М. Д. от САК, в частите, с които са отхвърлени предявеният от него иск за неимуществени вреди за разликата над 12 500 лева до претендираните 50 000 лева и акцесорната претенция за законна лихва върху това обезщетение и върху обезщетението за имуществени вреди за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година, както и в частта, с която е осъден да заплати на ответника ЗАД "А." АД разноски за първоинстанционното производство в размер на 810,43 лева.

Първата група оплаквания във въззивната жалба касаят неправилно определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди. Твърди се, че той е несправедлив, занижен и не може да репарира в пълен обем вредите на ищеца, каквото е изискването на закона. Първоинстанционният съд взел предвид само една част от установените по делото обективни обстоятелства, имащи отношение към определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди по справедливост, а другата част неправилно приел, че не съществуват или не обсъдил, с което нарушил процесуалните правила. Сред изброените такива са причинените неудобства и неблагоприятни промени и последици в живота на пострадалия, вида и характера на причинените му увреждания, претърпените две тежки операции, наложили хоспитализации, обстоятелството, че след всяка операция ищецът не само е бил неработоспособен, но се е нуждал от чужда помощ в ежедневието си, продължителният период, в който крайникът му е бил гипсиран и в който след това се е налагало използването на патерици при придвижване, както и остатъчните последици след травмата. Посочено е също, че при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди първоинстанционният съд не е взел предвид конкретните икономически условия и нивата на застрахователно покритие към датата на ПТП.

Втората група оплаквания във въззивната жалба са свързани с приетото от първоинстанционния съд съпричиняване от страна на пострадалия в размер на 50%. Твърди се, че изводите на съда за съпричиняване са неправилни и необосновани, несъобразени със съдебната практика, според която възможността на пострадалия да предотврати настъпване на пътен инцидент не следва да се разглежда като съпричиняване или допринасяне от негова страна. Оспорен е и изводът на съда, че ищецът се е движил с превишена скорост от 80

километра в час при управлението на лекия автомобил "Б.", като се поддържа, че разрешената скорост в процесния участък е била 90 километра в час. Неправилен бил и изводът, че до съприкосновението между двете коли се е стигнало след предприета от ищеца неправилна маневра за изпреварване. Този извод противоречал на събраните по делото доказателства, включително протокол за оглед на местопроизшествието и скицата към него, от които било видно, че преди удара автомобилът е оставил спирачна следа изцяло в собствената си лента за движение. Оспорени са и показанията на свидетеля С. С., които не кореспондирали с останалите събрани по делото доказателства, както и заключението на автотехническата експертиза, базирана на тези показания. Поддържа се допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение поради неназначаване на повторна автотехническа експертиза след изразеното несъгласие от страна на ищеца с изготвената такава. Във въззивната жалба е изразено становище, че изводът за съпричиняване не може да почива на предположения и че съдът неправилно е приложил чл. 51, ал. 2 от ЗЗД, приемайки съпричиняване в размер на 50% въпреки липсата на безспорни и категорични доказателства за такова.

Последната група доводи за незаконосъобразност на първоинстанционното решение са свързани с неправилно определяне на началния момент, от който се дължи законната лихва върху обезщетенията за имуществени и неимуществени вреди. Цитирани са законовите разпоредби и съдебна практика, според които законната лихва следва да бъде присъдена от по-ранната дата на уведомяването на застрахователя от самия застрахован или от пострадалия / чл. 429, ал. 3 от КЗ/. В случая това била датата на уведомяване на застрахователя от пострадалия с предявяване на претенцията за заплащане на обезщетение на 17.12.2021 година.

По тези съображения се иска отмяна на решението в обжалваните части и постановяване на ново по същество, с което на жалбоподателя се присъди допълнително обезщетение за неимуществени вреди от 37500 лева - разликата над 12500 лева до 50 000 лева, ведно със законната лихва от 17.12.2021 година до окончателното му изплащане, както и законната лихва върху присъдените с първоинстанционното решение обезщетение за неимуществени вреди от 12 500 лева и обезщетение за имуществени вреди от 667 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година. Претендирани са разноски, включително адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА във връзка с чл. 38, ал.1, т. 2 от ЗА.

С въззивната жалба е направено доказателствено искане за изслушване на повторна съдебна автотехническа експертиза, което е оставено без уважение с подробни мотиви, изложени в проведеното открито съдебно заседание.

Срещу въззивната жалба на Т. О. П. е подаден писмен отговор от ЗАД "А." АД с изразено становище за нейната неоснователност и с искане за потвърждаване на решението в обжалваните части и за присъждане на разноски, включително юрисконсултско възнаграждение. С отговора са оспорени изложените в жалбата оплаквания за неправилност на решението, свързани както с неправилното определяне на размера за обезщетението за

неимуществени вреди, така и с приетото съпричиняване и с началния момент, от който се дължи законната лихва върху обезщетението.

ЗАД "А." АД е подало насрещна въззивна жалба срещу първоинстанционното решение в частта, с която дружеството е осъдено да заплати на Т. О. П. обезщетение за имуществени вреди в размера над 333,50 лева до 667 лева, ведно със законната лихва, считано от 17.03.2022 година. Доводите за неправилност на решението в тази част се свеждат до това, че при прието съпричиняване от 50% съдът не е приложил чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и не е намалил общият дължим размер на това обезщетение наполовина. Искането е за отмяна на решението в тази част и постановяване на ново по същество, с което да се отхвърли предявеният иск за имуществени вреди за разликата над 333,50 лева до 667 лева, ведно със законната лихва от 17.03.2022 година до окончателното изплащане на сумата и да се присъдят на жалбоподателя по насрещната жалба разноски за производството по делото, включително юрисконсултско възнаграждение.

Т. О. П., чрез процесуалния си представител адвокат М. Д., е подал отговор на насрещната въззивна жалба с изразено становище за нейната неоснователност. И в отговора, както и във въззивната жалба са изложени подробни съображения, свързани с неправилност на първоинстанционното решение в частта, с която е прието 50% съпричиняване от страна на пострадалия. Искането е за потвърждаване на решението в обжалваната част и за присъждане на разноски, включително адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Съдът, съобразявайки доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема следното:

Въззивната жалба и насрещната въззивна жалба са процесуално допустими, подадени са от лица, имащи правен интерес да обжалват, а именно от ищеца срещу отхвърлителната част на първоинстанционното решение и от ответника частично срещу осъдителната му част, като при подаването им е спазен срокът по чл. 259 от ГПК, съответно по чл. 263 от ГПК.

Въззивната инстанция, с оглед правомощията си по чл. 269 от ГПК намира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо в обжалваните части.

С представените по делото доказателства се установява, че ищецът Т. О. П. е сезирал ответното дружество на 17.12.2021 година с претенция за заплащане на обезщетение за претърпените от него имуществени и неимуществени вреди, настъпили при ПТП, станало на 24.11.2021 година, причинено от В. Л. при управление на лев автомобил „Ф. Т. К.“ с рег. № ***, за който към момента на произшествието е имало сключена валидна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при дружеството-ответник.

Безспорно е между страните, че до изтичане на тримесечен срок от предявяване на писмената претенция, както и след това – до подаване на исковата молба на 06.07.2022 година, застрахователното дружество не е определило и не е изплатило обезщетения на

ищеца. Това е видно от представената по делото кореспонденция, разменена между страните, като с последното писмо изх. № ** от 19.05.2022 година ответното застрахователно дружество е уведомило ищеца, че не са налице основания за заплащане на претендираните обезщетения, тъй като разследването по случая не било приключено. Обезщетения въз основа на първоинстанционното решение в частите, с които не е обжалвано и е влязло в сила, са изплатени едва след постановяването му – с платежно нареждане от 08.01.2024 година, след като първоинстанционният съд е издал изпълнителен лист, образувано е изпълнително дело и ответникът е получил покана за доброволно изпълнение. Предприетите от него действия нямат отношение към допустимостта и основателността на исковете в останалата им част, които са предмет на въззивното производство. Въз основа на обсъдените по-горе доказателства следва да бъде направен извод, че исковете за обезщетения за имуществени и неимуществени вреди пред съда са допустими, съгласно разпоредбата на чл. 498, ал. 3 от КЗ.

По отношение правилността на първоинстанционното решение въззивната инстанция дължи произнасяне по посоченото в жалбите, освен когато става дума за приложение на императивна правна норма или когато съдът следи служебно за интересите на някоя от страните по делото или ненавършили пълнолетие деца. / т. 1 от ТР № 1/2013 година на ОСГТК на ВКС/. С оглед на тези свои правомощия съдът ще се произнесе по въведените с въззивната и с насрещната въззивна жалба оплаквания, посочени по-горе, касаещи справедливия размер на обезщетението за неимуществените вреди, причинени на

Т. О. П., както и наличието или липсата на съпричиняване, респ. на основание за намаляване размерите на обезщетенията поради съпричиняване, съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и за началния момент, от който се дължи законната лихва върху главниците за обезщетения.

Ищецът Т. О. П. твърди, че е пострадал при ПТП от 24.11.2021 година, при което управляваният от него автомобил марка „**“ при движение по главен път между П. и П. в посока П. се удря в автомобила, управляван от В. Л., който предприел забранена маневра завой наляво от крайпътна територия вдясно на платното за движение в посока от П. за П., пресякъл лентата за движение в посока към П. и навлязъл в лентата за движение в посока град П., по която се е движил ищецът, при наличие на пътен знак „Стоп“ и единична непрекъсната линия. В исковата молба се твърди, че при ПТП на ищеца са причинени следните неимуществени вреди: счупване на втора, трета и четвърта метатарзална кост на десния крак с дислокация, фрактури на 2, 3 и 4 пръсти на десния крак. Ищецът бил подложен на операция за открито наместване с вътрешна фиксация. Фрактурата на 2-ра метатарзална кост била репозирана и фиксирана с 1/3 семитубуларна плака с 6 винта. Фрактурите на 3-та и 4-та метатарзални кости били репозирани и фиксирани с К игли. Кракът бил обездвижен с гипсова имобилизация. В обстоятелствената част на исковата молба се твърди, че към момента на подаването ѝ ищецът все още не можел да се придвижва свободно, че изпитвал силни болки в крайника при промяна на времето и при натоварване и по-продължително ходене, че се е придвижвал се с помощта на

патерица през първите 4 месеца, тъй като се чувствал нестабилен и изпитвал силни болки при стъпване. Предстояли и нови курсове на рехабилитации. При ПТП ищецът получил и контузия на гръден кош, която му причинявала силни болки и страдания и към настоящия момент, по линията на предпазния колан имал синкаво-червена ивица, която се заличила едва след първия месец. След операцията и поставените метални импланти, на ищеца била поставена гипсова имобилизация, предписано му било и медикаментозно лечение. Лечението първоначално било болнично, след това продължило в домашни условия за период от около 5 месеца. През първия месец режимът на ищеца бил основно постелен, тъй като травмите на десния крак и гръдния кош не му позволявали да използва активно помощни средства, имал силни болки в гръдния кош, крайникът му бил силно отточен. През първите три седмици ищецът бил изцяло зависим от грижата на близките си, което оказало негативно влияние върху психиката му, той като млад мъж се чувствал в тяхна тежест. И до момента ищецът не можел да забрави катастрофата и да преодолее травмата си, трудно заспивал, често сънувал кошмари и се страхувал. При така изложените обстоятелства, с исковата молба е претендирано обезщетение за неимуществени вреди в размер на 50 000 лева, ведно със законната лихва от датата на сезиране на застрахователя с застрахователна претенция на 17.12.2021 година, до окончателното изплащане на сумата.

В първоинстанционното производство са приети писмени доказателства, свързани с причинените травми на ищцата и с проведеното лечение при двукратния болничен престой в „МБАЛ П.“ АД - непосредствено след ПТП – от 24.11.2021 година до 27.11.2021 година и през периода от 24.02.2023 година до 28.02.2023 година.

От писмените доказателства и от приетата по делото в първоинстанционното производство съдебномедицинска експертиза, изготвена от вещото лице д-р П. М., която съдът възприема като компетентна, незаинтересована и неоспорена от страните, се установява, че описаните в исковата молба телесни увреждания, изразяващи се в счупвания на втора, трета и четвърта метатарзални/предноходилни/ кости на десния крак с дислокация са в пряка причинна връзка с процесното ПТП. Непосредствено след ПТП ищецът бил приет за болнично лечение, извършена му била операция на десния крак под обща анестезия с открито наместване и вътрешна фиксация на фрактурите с 1/3 семитубуларна плака с шест винта за втора метатарзална кост и с киршнерови игли за трета и четвърта метатарзални кости, след което била поставена гипсова имобилизация и било предписано медикаментозно лечение. Киршнеровите игли били свалени след един месец, а плаката била свалена при втората хоспитализация пред месец февруари 2023 година. При изслушването си в съдебно заседание вещото лице е уточнило, че втората операция за премахване на плаката се е наложила поради образуването на гранулом – специфично възпаление, провокирано от наличие на чуждо тяло, най-вероятно от оперативен конец в раната, като с премахването на плаката е отстранен и гранулома. Към момента на изготвяне на експертизата през месец април 2023 година / около една година и половина след ПТП/ вещото лице е установило, че при ищеца е налице ограничена флексия / свиване/ в пръстите на десния крак – екстензионна контрактура в метатарзофалангеалните стави на десния крак /

ставите в основата на пръстите – предноходилните към фалангеалните стави/. Посочено е, че за преодоляването на контрактурата е необходимо провеждане на физиотерапия, която в конкретния случай е закъсняла поради късното премахване на металната плака на втората метатарзална кост. В заключението е отразено, че в обичайните случаи, при нормален ход на оздравителния процес, възстановяването на описаните счупвания настъпва за период от около 4,5 - 5 месеца, за който се възвръща и годността за полагане на физически труд.

За установяване на конкретните болки и страдания на ищеца по делото са събрани и гласни доказателства. От показанията на свидетелката С. С., разпитана в съдебно заседание на 07.03.2023 година, се установява, че вечерта след ПТП, преди операцията на другия ден, когато ищецът е бил с поставен временен гипс, той изпитвал много силни болки, бил на успокоителни, не спал изобщо. След операцията той също не се чувствал добре заради силните упойки. По време на болничния престой не можел да се обслужва сам и свидетелката била с него, за да му помага за хранене, тоалет и всички необходими грижи. След изписването на ищеца от болница ищцата останала няколко седмици в отпуск, за да се грижи за него – сменяла превръзките, помагала му с къпането и с цялостното обслужване. След като махнали пироните от крака му и го гипсирали, ищецът продължил да се нуждае от нейната помощ, поради което се наложило тя да напусне работа. Променил се и животът им – не те излизали никъде, прекарвали времето си, включително празниците само двамата в дома си. Ищецът започнал да се придвижва с помощта на патерици след махането на гипса в средата на месец февруари, но продължавал да се нуждае от грижите на свидетелката. През цялото време той изпитвал болки, първоначално бил на болкоуспокояващи инжекции, а след това – на таблетки, вземал и таблетки за сън. Преди случилото се ищецът бил изключително деен, след това се затворил в дома си, освен че не излизал, отказвал и да го посещават други хора, станал изнервен, потиснат, не можел да ходи на работа, тъй като бил шофьор, което се отразило и на финансите им, като свидетелката трябвало да осигурява всички средства за издръжката. Свидетелката, която по това време съжителствала с ищеца, също се изнервила, „нещата се объркали доста“, както е заявила самата тя. Докато не махнал патериците през лятото / юни – началото на юли/, ищецът не работел нищо. След махането на патериците той все още „замятал“ крака. Ищецът започнал да шофира по малко, но тъй като не издържал дълго време заради подуването и болките в крака, се налагало с него да има и втори шофьор, който да го сменя по време на курсовете от чужбина до България, при които той доставял автомобили с автовоз. Ищецът имал голям белег на дясното си стъпало от пръстите почти до сгъвката, където били пироните, поради което не желал да ходи бос, дори вкъщи, а когато ходел със затворени обувки, кракът му се подувал след час-час и половина и изпитвал силна болка. До втората операция кракът на ищеца се подувал и го болял. Към момента на разпита ищецът можел да движи крака си от сгъвката, но пръстите му не могли да се сгъват и била необходима рехабилитация, която според лекарите била възможна едва след свалянето на всички метални импланти. Малко след втората операция ищецът се оплакал на свидетелката от болки и изтръпване в крака, накуцвал.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът

съобразява установените по делото и подробно обсъдени по-горе увреждания, които са в пряка причинна връзка с ПТП, продължителността на болките и страданията, вида на проведеното лечение, отражението им върху начина на живот на ищеца, включително личния му живот и контактите с други хора и върху трудовата му реализация, както и върху душевното му състояние.

По делото е установено, че на ищеца са причинени счупвания на три метатарзални кости на десния крак. От обсъдените доказателства е видно, че при него не е настъпило пълно възстановяване в обичайния за това период от около пет месеца. Ищецът е претърпял втора операция година и няколко месеца след ПТП за премахване на плаката, наложила се заради гранулом, като движенията на пръстите на десния му крак не са напълно възстановени и той се нуждае от рехабилитация. Болките, свързани с това увреждане, са значителни и продължителни, както при оперативните интервенции, така и при натоварването на крака по време на работа като шофьор и при ходене, включително при носене на затворени обувки.

Наред с това съдът съобразява установената по делото невъзможност на ищеца да изпълнява трудовите си функции за период по-дълъг от половин година и затрудненията, които изпитва и до момента при работата си като шофьор, която е свързана с непрекъснато натоварване на десния крак. Съдът отчита сравнително дългия период от над половин година, през който ищецът не е можел да се справя сам с ежедневните дейности и се е налагало са разчита на помощта на жената, с която е съжителствал, промяната в общуването му с околните, включително със съжителката, с която са се разделили, затварянето в себе си, изнервеността, финансовите затруднения, неудобството от видимите белези от операцията. Тези негативни промени в живота на ищеца са настъпили в период, в който той е активен ** годишен мъж.

От друга страна съдът взема предвид прогнозата, дадена от вещото лице за пълно възстановяване на ищеца след провеждане на необходимата рехабилитация. По делото липсват доказателства за твърденията на ищеца за получена при ПТП контузия на гръдния кош, причинила силни болки и страдания и синкаво-червена ивица по линията на колана за около месец след ПТП. Няма и доказателства в подкрепа на твърденията, че ищецът сънува кошмари и се страхува.

Съобразявайки всичко гореизложено, съда приема, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди е 35 000 лева. Тази сума е съобразена с критериите за определяне размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, очертани в т. II от ППВС № 4/1968 г. и с практиката на ВКС по сходни случаи.

Освен с обсъдените по-горе обстоятелства, свързани с характера, силата, интензитета и продължителността на търпените от ищеца болки и страдания, размерът на обезщетението от 35 000 лева е съобразен и с конкретните икономически условия в страната и с общественото разбиране за справедливост, ориентир за което са нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Тези лимити са увеличавани многократно и почти ежегодно, като от 25 000 лева са достигнали

до 700 000 лева за всяко събитие при едно пострадало лице и до 1 000 000 лева – при две или повече лица към 01.01.2010 година. След тази дата, с отменения Кодекс за застраховането са определени значително по-високи размери, надвишаващи в пъти посочените. Сега действащият Кодекс за застраховането, влязъл в сила на 01.01.2016 година, приложим към настоящия случай, в чл. 492 предвижда лимит за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт – 10 000 000 лв. / а след изменението с ДВ бр. 101/2018 година – 10 420 000 лева/ за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица. Лимитите, макар и само индиция, а не абсолютен критерий за икономическите условия в страната и обществено разбиране за справедливост, имат значение и следва да бъдат съобразени при определяне размерите на обезщетението за неимуществени вреди, което становище се застъпва и в съдебната практика.

За конкретните икономически условия в страната към датата на ПТП – 24.11.2021 година, може да се съди и по размера на минималната работна заплата - 650 лева, която е с 40 лева по-висока от тази за предходната година и с 90 лева по-висока от МРЗ за 2019 година. За двугодишния период от месец ноември 2019 година по месец ноември 2021 година инфлацията в страната ни е 7,7%, видно от данните на НСИ. Тези данни са допълнителен аргумент в подкрепа на извода на съда, че справедливият размер на обезщетението е 35 000 лева.

В отговора на въззивната жалба, подаден от застрахователното дружество, са изложени доводи за това, че ограничението в движенията на пръстите на краката се дължи на поведението на самия ищец, респ. на закъснялото премахване на металната плака и закъснялата рехабилитация. Тези доводи по същество представляват възражение за съпричиняване от страна на пострадалия. Такова на първо място не е въведено в процеса своевременно, с отговора на исковата молба по чл. 367 от ГПК и съгласно чл. 370, ал. 1 от ГПК е преклудирано.

Отделен е въпросът, че въз основа на събраните по делото доказателства такова възражение не би могло да се приеме за доказано, дори да беше заявено своевременно. По делото липсват твърдения и доказателства за премахването на металната плака, респ. извършването на рехабилитация да е предписано на по-ранен етап от лечението на ищеца от лекар и той да не се е съобразил с тези предписания. Това, наред с посоченото от вещото лице при изслушването му в съдебно заседание, че плаката е чуждо тяло от благородна сплав, което се приема добре, поради което по начало може и да остане, не дават основание да се приеме, че ищецът сам с поведението си е допринесъл за непълното си възстановяване към момента.

По въпроса за началния момент, от който се дължи законната лихва върху обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди, съдът намира следното:

От представените по делото доказателства се установява, че ответното застрахователно дружество е сезирано от ищеца със застрахователна претенция вх. № *** на 17.12.2021 година. Законната лихва върху обезщетенията за неимуществени и

имуществени вреди се дължи с начален момент от тази дата – 17.12.2021 година. За лихвите като част от застрахователното обезщетение, дължимо от прекия причинител на вредата при ангажиране на неговата отговорност, които се покриват от застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, са приложими разпоредбите на чл. 493, ал. 1, т. 5 във връзка с чл. 429, ал. 2 т. 2 и ал. 3 от КЗ. Разпоредбата на чл. 429 ал. 3 във връзка с чл. 429 ал. 2 т. 2 от Кодекса за застраховане урежда по императивен начин въпроса за дължимите лихви от застрахователя върху обезщетенията. Според чл. 429 ал. 3 от КЗ от застрахователя се плащат лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Поради това и съобразявайки ал. 3 на чл. 429 от КЗ, съдът намира, че законната лихва в случая се дължи от 17.12.2021 година, при липса на други данни за уведомяване на по-ранна дата, включително от самия застрахован.

Въззивният съд не споделя извода в първоинстанционното решение, че законната лихва следва да се дължи от датата на изтичане на тримесечния срок след предявяване на претенцията пред застрахователното дружество на основание чл. 497, ал.1, т. 2 от КЗ. При непроизнасяне в срока по чл. 496 от КЗ и неплащане на застрахователното обезщетение застрахователят дължи законната лихва за собствената си забава след изтичането на този срок, съгласно разпоредбата на чл. 497, ал. 1 от КЗ. Това обаче не го освобождава от задължението да заплати законната лихва като част от застрахователното обезщетение, дължимо от прекия причинител. Чл. 429 от КЗ урежда елементите на застрахователното обезщетение, дължимо от застрахователя, включително застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, а чл. 497, ал. 1, т. 2 от КЗ - последиците от забавата на самия застраховател при определяне и изплащане на обезщетението. В този смисъл е съдебната практика на ВКС / решение № 50001/03.02.2023 година, постановено по т. дело № *530/2021 година на I т.о. на ВКС/.

Спорен между страните е и въпросът за наличието на съпричиняване от страна на ищеца, свързано с нарушаване на правилата за движение.

Механизмът на настъпване на ПТП, при което е пострадал ищецът, се установява от представените по делото писмени доказателства, в частност констативен протокол за ПТП с пострадали лица, протоколи за оглед на местопроизшествието ведно със скица и фотоалбум, както и от приетата по делото автотехническа експертиза и показанията на свидетелите В. Л. и С. С., разпитани в съдебно заседание на 07.03.2023 година. Въз основа на съвкупната преценка на всички тези доказателства съдът ще се произнесе относно механизма на ПТП, респ. относно наличието или липсата на противоправно поведение у всеки един от двамата водачи на МПС, участвали в него.

Искането на ищеца, направено както в първоинстанционното производство при приемане на автотехническата експертиза, така и с въззивната жалба, за допускане на повторна автотехническа експертиза, е оставено без уважение от въззивната инстанция

поради това, че то се свежда до изготвяне на конкретен вариант на заключението, при който да се съобразят определени доказателства, а именно протокола за оглед и скицата, а от друга страна да се игнорират показанията на единия от разпитаните свидетели – С. С.. В случая става дума за преценка на доказателствата, включително на приетата експертиза, поотделно и в тяхната съвкупност, което е правомощие на съда, а не на вещото лице.

Съгласно разпоредбата на чл. 202 от ГПК съдът не е длъжен да възприеме заключението на вещото лице, а го обсъжда заедно с другите доказателства по делото. Поради това и съобразявайки отговорите на вещото лице в заключението и уточненията, направени в съдебно заседание при приемането му, съдът счита, че не се налага изготвяне на ново заключение.

В съставения непосредствено след ПТП констативен протокол от длъжностното лице на ОДМВР- П. е посочено, че на 24.11.2021 година около 16,30 часа В. Л. като водач на лек автомобил Ф. Т. К. с рег. № ***, при наличието на пътен знак 2 – „Спри! Пропусни движещите се по пътя с предимство“ е излязъл на главния път от крайпътна територия, намираща се в дясно на главен път ** в посока към гр. П., на километър ** метра, като при наличие на пътното платно на маркировка М-1 – единична непрекъсната линия, установяваща забрана да се застъпва и пресича, е извършил маневра завой на ляво, преминал е през лентата за движение за град П., пресякъл е пътната маркировка М-1 и е навлязъл в лентата за движение към град П., за да продължи натам, без да пропусне движещия се по главния път в лентата за град П. лек автомобил **, управляван от Т. О. П., при което двата автомобила са се сблъскали.

За процесното ПТП е образувано на 24.11.2021 година досъдебно производство № *** година по описа на РУ МВР – П., прокурорска преписка вх. № *** година по описа на РП- П., по което на 03.11.2022 година е привлечен в качеството на обвиняем водачът на лекия автомобил Ф. Т. К. В. Л. за престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, предложение второ, във връзка с чл. 342, ал. 1 от НК. В първоинстанционното производство е представено постановление от 05.12.2022 година за прекратяване на наказателното производство на основание чл. 243, ал.1, т. 1 във връзка с чл. 24, ал.1, т. 9 от НПК – поради изразена воля от пострадалия Т. П. по чл. 343, ал. 2 от НК, че желае наказателното производство да бъде прекратено. При липса на приключило наказателно производство, респ. на присъда, обвързваща гражданския съд по задължителен начин съгласно чл. 300 от ГПК, съдът следва да се произнесе относно това дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, както и по въпроса има ли съпричиняване от страна на пострадалия.

Становището на ответника, поддържано в първоинстанционното производство с отговора на исковата молба, е за липса на основание за ангажиране на отговорността му поради липса на виновно и противоправно поведение на водача на лекия автомобил Ф. Т. К. В. Л.. Пред въззивната инстанция това възражение не се поддържа, няма жалба срещу осъдителната част на първоинстанционното решение изцяло по иска за обезщетение за неимуществените вреди и частично по иска за имуществени вреди.

За да се произнесе по въпроса за наличие на съпричиняване, съдът следва да съобрази поведението на двамата водачи на МПС, участвали в ПТП, установено със събраните по делото доказателства.

Констативният протокол за ПТП с пострадали лица, както и изготвените в хода на досъдебното производство огледни протоколи със скица, представени по делото, представляват официални свидетелстващи документи по смисъла на чл. 179 от ГПК, доколкото са изготвени от длъжностни лица в кръга на служебните им задължения. Те се ползват с обвързваща материална доказателствена сила относно удостоверените с тях, непосредствено възприети от длъжностните лица факти, относими към механизма на ПТП.

Констатациите в протокола за ПТП с пострадали лица, подробно описани по-горе, са оспорени от ответника с отговора на исковата молба. Това оспорване обаче не е установено.

Напротив, както от показанията на водача на лекия автомобил Ф. Т. К. В. Л., разпитан като свидетел по делото, така и от приетата автотехническа експертиза е установено по категоричен начин, че до ПТП се е стигнало, след като водачът на лекия автомобил Ф. е предприел маневра завои наляво от отбивка в десния край на главния път в посока от П. към П., при наличие на знак „Стоп“ и при непрекъснатата линия - маркировка М-1, пресичайки дясната/южна/ пътна лента, непрекъснатата линия и навлизайки в лявата /северна/ пътна лента в посока от П. към П., по която по главния път в посока П. се е движел ищецът.

Като спорен между страните е очертан въпросът дали преди ПТП ищецът е изпреварвал друг автомобил, респ. дали изпреварването е в причинна връзка с настъпилото ПТП.

В показанията си свидетелят С. твърди, че е бил очевидец на случилото се, шофирайки таксиметровия си автомобил. Според неговите показания ищецът, който е шофирал доста бързо, го е изпреварил по пътя към град П. на **-* метра преди табелата за града, където имало непрекъсната линия на платното и изпреварването било забранено, като при изпреварването не е успял да се прибере в собствената си лента, половината от автомобила му била в насрещната лента, когато се ударил в предприелия маневрата завиване наляво автомобил на свидетеля Л.. Ударът бил между предната лява част на автомобила на ищеца и десните врати на автомобила на свидетеля Л.. Свидетелят твърди, че първо е възприел автомобила на Л. перпендикулярно на главния път, извън пътното платно, изчакващ на знака „Стоп“. Водачът на изчакващия автомобил предприел маневрата завиване на ляво, след като видял автомобила на свидетеля С., който се движел с ниска скорост и преценил, че може да мине, но в този момент за „десета от секундата“ преминал белият автомобил.

Показанията на свидетеля С. се опровергават както от протокола за оглед на местопроизшествието и скицата към него, така и от показанията на свидетеля В. Л., участник в ПТП. Свидетелят Л. установява, че когато е бил на знака „Стоп“ се е огледал и

от дясната страна е възприел само един бял автомобил / какъвто е този на ищеца/, който му се видял на разстояние от около ** - ** метра и след като преценил, че може да премине, потеглил. Автомобилът му преминал през лентата за град П., възможно било да е пресякъл непрекъснатата линия и да е навлязъл в лентата на град П., след което се върнал изцяло в лентата за град П., ориентиран в посока град П., поради това, че белият автомобил бил твърде близо и там настъпил ударът.

Показанията на свидетеля В. Л. кореспондират напълно с протокола за оглед и скицата, както и с автотехническата експертиза в частта, съдържаща конкретни измервания и данни, без изводите, основани на показанията на свидетеля С..

Заклучението на вещото лице, че в момента, в който е натиснал спирачката, ишецът е завършвал маневра изпреварване и че автомобилът му е бил косо надясно и за да не достигне десния край на пътя го е отклонил наляво, е само въз основа на показанията на свидетеля С., които не се подкрепят от останалите доказателства.

От останената от автомобила на ищеца спирачна следа е установено, че в момента на предприетото от него спиране лявата част на автомобила му е била на разстояние 2,8 метра от северния край на платното, т.е. изцяло в собствената му лента за движение към П., широка общо 5 метра. Спирачната следа е дълга общо около 25 метра, като видно от скицата първоначално тя е насочена леко вдясно, след което / между 23-тия и 11-тия метър според вещото лице/ спирачната следа е права в собствената пътна лента на автомобила на ищеца, а след това на разстояние 11 метра преди удара завива наляво към автомобила на св. Л. и крайът ѝ е на разстояние 5,3 метра на юг от северния край на пътното платно / т.е. 30 сантиметра в насрещната лента/. Ударът между двата автомобила е бил кос, ляв, челен, ексцентричен и страничен, първоначално между левия край на автомобила на ищеца и дясната предна врата на автомобила на св. Л., след което автомобилът на ищеца е спрял, но автомобилът Ф. все още е бил в процес на спиране и е продължил още малко, при което автомобилът Б. е изостанал назад и тогава се е получила цялата вдлъбнатина към задната дясна врата почти до десния калник на Ф.а/ обясненията на вещото лице в съдебно заседание/. При окончателното спиране дясната страна на автомобила Ф. е била на разстояние 6,4 метра от северния край на платното, видно от изготвената скица при огледа. Данните от огледа и скицата към него не съответстват напълно на отразеното в заключението на вещото лице, че ударът между двата автомобила е на разстояние от около 6,5 метра от северния край на платното, т.е. на 1,5 метра след осевата линия, в лентата за движение от П. към П., който извод е съобразен с позицията на двата автомобила при окончателното им спиране.

Автомобилът на ищеца се е движил със скорост от около 80 километра в час, като според вещото лице опасната зона за спиране при тази скорост е около 55-60 метра. Св. Л. е предприел навлизане на пътното платно в момента, в който ишецът се е намирал на разстояние от около 180 метра от него, като пътят е бил прав, видимостта е била много добра.

В протокола за оглед и в заключението е посочено, че ПТП е станало извън град П.,

на 50-60 метра от табелата, като няма данни в този участък да е имало знак за ограничение на скоростта под разрешената такава от 90 километра в час извън населено място, съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДП. Установено е, че на разстояние от около 90 метра преди мястото на произшествието, в северната лента / тази от П. към П./ е имало поставен знак В24, забраняващ изпреварването на МПС, с изключение на мотоцикли и мотоциклети без кош. Непрекъснатата осева линия М1 е започвала на разстояние от около 90 метра преди избора при огледа ориентир / или на около 110 метра преди ПТП/ в посока от П. към П.. До там осевата линия е била единична прекъсната – М3, разрешаваща изпреварване.

При изслушването си в съдебно заседание вещото лице е посочило, че ищецът е имал 8 секунди от момента, в който водачът на автомобила Ф. е предприел маневрата, за да го възприема и да реагира, но не е имал основание да смята, че той ще навлезе в неговата пътна лента.

При така установената по делото фактическа обстановка липсва основание да се приеме съпричиняване от страна на ищеца, респ. намаляване на дължимите обезщетения съгласно чл. 51, ал. 2 от ЗЗД. Не може да се направи извод за противоправно поведение от страна на ищеца. Той се е движил по път с предимство, със скорост от 80 километра в час, която е под разрешената за съответния пътен участък / 90 километра в час/. Няма категорични доказателства за предприета от него забранена маневра „изпреварване“. Данните сочат, че изпреварването е било разрешено на разстояние от около 110 метра преди ПТП. Забраната с пътен знак за изпреварване е за участъка от 90 метра преди ПТП, а с непрекъснатата осева линия – на разстояние 110 метра преди ПТП. Не е установено ищецът да е предприел и да е извършил изпреварването в този забранен участък. Нещо повече, дори да беше забранено, изпреварването не е в пряка причинна връзка с настъпването на ПТП, доколкото преди ПТП автомобилът на ищеца е бил изцяло в собствената си пътна лента, като по-голямата част от останената спирачна следа е в тази лента, права е и е на разстояние от 2,8 метра от северния край на пътното платно. Няма категорични данни за причината, поради която в последните 11 метра при спирането на автомобила той е завил наляво и е навлязъл в насрещната пътна лента, при което се е ударил в намиращия се там автомобил Ф.. При изслушването си вещото лице не е изключило възможността това завиване на ляво да е предприето от ищеца като спасителна маневра по негова преценка, както и да е направено с оглед обръкващото поведение на водача на Ф.а, който първоначално е пресякъл непрекъснатата линия и е навлязъл в пътната лента на ищеца, а впоследствие се е върнал в насрещната такава. Във всички случаи обаче става дума за предположения, въз основа на които не може да се приеме съпричиняване. Описаната пътна ситуация е възникнала изцяло заради поведението на водача на лекия автомобил Фолксвген, който при наличието на знак „Стоп“ е бил длъжен да пропусне движещия се по главния път автомобил, както и не е имал право да пресича непрекъснатата линия, за да премине в насрещната пътна лента за движение към град П.. Дори да се приеме, че за ищеца е съществувала възможност при по-адекватна и своєвременна реакция да предотврати удара, непредприемането ѝ не може да бъде отчетено като негово противоправно

поведение, доколкото се дължи на субективна му преценка в създадената ситуация, а не е в нарушение на установени правила.

По тези съображения въззивният съд не споделя мотивите на първоинстанционния съд за съпричиняване от страна на ищеца, изразяващо се в движение с превишена скорост / чл. 21, ал. 1 от ЗДвП/, неправилно предприета маневра изпреварване и наличие на възможност да избегне инцидента при аварийно спиране.

Не са налице нарушенията, посочени от ответника в отговора на исковата молба при формулиране на възражението за съпричиняване – чл. 20, чл. 25, чл. 47 и чл. 50 от ЗДвП. Разпоредбите на чл. 47 и чл. 50 от ЗДвП са неприложими в случая, доколкото ищецът се е движил по пътя с предимство, поради което задълженията за водачите на кръстовище да пропуснат МПС, движещи се по пътя с предимство не важат за него. Чл. 25 от ЗДвП касае задължения при извършване на маневра, като по-горе съдът изложи подробни мотиви във връзка с липсата на данни извършвана маневра „изпреварване да е в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП. Чл. 20 от ЗДвП задължава водачите на МПС да контролират непрекъснато МПС, които управляват, да избират скоростта на движение съобразно конкретните условия и да намалят, а при необходимост и да спрат, когато възникне опасност за движението. При данните за подвеждащото поведение на водача на автомобила Ф. и при липса на доказателства, обосноваващи извод, че ищецът е следвало да го възприеме като опасност за движението си в конкретната ситуация, не може да се приеме нарушение и на тези правила.

С оглед на всичко гореизложено въззивният съд намира, че следва да отмени първоинстанционното решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 12 500 лева до 35 000 лева, както и в частта, с която са отхвърлени акцесорните претенции за присъждане на законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от 12 500 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година и върху обезщетението за имуществени вреди от 667 лева за същия период. Следва да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което ответното дружество бъде осъдено да заплати на ищеца допълнително обезщетение за неимуществени вреди в размер на 22 500 лева / разликата между 12 500 лева и 35 000 лева/, ведно със законната лихва от 17.12.2021 година до окончателното изплащане на сумата. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца и законната лихва върху обезщетенията от 12 500 лева за неимуществени вреди и 667 лева за имуществени вреди за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година.

В останалата обжалвана част, с която е отхвърлен предявеният от ищеца иск за неимуществени вреди в размера над 35 000 лева до 50 000 лева, ведно със законната лихва от 17.12.2021 година до окончателното изплащане на сумата първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора съдът следва да се произнесе и по въпроса за дължимите от страните разноски за първоинстанционното и за въззивното производство.

Ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати допълнителна държавна такса за първоинстанционното производство в размер на 900 лева по иска за обезщетение за неимуществени вреди.

Във въззивното производство оценяеми са и акцесорните претенции за законна лихва, доколкото има фиксирани периоди и размери, за които тя се претендира. Дължимата законна лихва върху сумата от 12 500 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година е 315,97 лева, а върху сумата от 667 лева за същия период – 16,86 лева. Или общата държавна такса за въззивното производство, която следва да бъде възложена в тежест на ответното дружество, е 456,66 лева.

В първоинстанционното производство ищецът Т. П. е направил разноски в общ размер на 500 лева – заплатено възнаграждение за вещо лице. От тях с оглед изхода на спора ответникът му дължи разноски в размер на 352 лева. При присъдени с първоинстанционното решение 130 лева, ответникът следва да бъде осъден да му заплати за първоинстанционното производство допълнителни разноски в размер на 222 лева.

Първоинстанционното решение следва да бъде отменено частично и в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски за първоинстанционното производство. Направените от ответника разноски в първоинстанционното производство са в общ размер на 1095 лева, както е приел съдът в решението си. От тях с оглед изхода на спора ответникът има право на разноски в размер на 324,18 лева. Решението следва да бъде отменено в частта, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски над размера от 324,18 лева до 810,43 лева.

За първоинстанционното производство е присъдено възнаграждение на адвокат М. Д. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата в размер на 1585 лева при пълно уважаване на исковата претенция за имуществени вреди и частично уважаване на тази за неимуществени вреди само до размера на 12 500 лева. Пред първата инстанция не са направени възражения досежно размерите на адвокатското възнаграждение, включително такива, свързани с неприлагане на Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, не е направено и искане за изменение на решението в тази му част по реда на чл. 248 от ГПК. Поради това при присъждане на допълнителното възнаграждение на адвокат Д., свързано с извода на въззивния съд, че се дължи допълнително обезщетение за неимуществени вреди, следва да бъдат съобразени приетите от първоинстанционния съд и неоспорени от ответника размери, които са минималните такива по Наредба № 1. 400 лева е възнаграждението по иска за обезщетение за имуществени вреди съгласно чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата. При цена на иска за неимуществени вреди от 50 000 лева минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1, е общо 4650 лева, а с оглед изхода на спора дължимото възнаграждение на адвокат Д. е 3255 лева, или заедно с това по иска за имуществени вреди от 400 лева общата дължима сума е 3655 лева. При присъдени с първоинстанционното решение 1585 лева ответникът следва да бъде осъден да й заплати допълнително за първоинстанционното производство сумата от 2070 лева.

Във въззивното производство процесуалният представител на застрахователното

дружество се е позовал на решение от 25.01.2024 година по дело С -438/2022 на СЕС, поддържайки, че съгласно това решение съдът не следва да прилага Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения като нарушаваща забраната по чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, при определяне на адвокатското възнаграждение на адвокат Д. на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Това възражение не касае дължимото адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство, тъй като размерите му по предявените иски са определени от първоинстанционния съд и срещу тях не са направени възражения по съответния процесуален ред и процесуални срокове, поради което въззивният съд не би могъл да ги обсъжда.

Що се отнася до адвокатското възнаграждение на адвокат Д. за въззивното производство, съдът съобразявайки от една страна цитираното решение на СЕС, а от друга значителната фактическата и правна сложност на делото, обстоятелството, че предмет на въззивното производство са предявени самостоятелни иски претенции – за имуществени и неимуществени вреди, като втората е в общ размер на 50 000 лева, както и акцесорни такива за законна лихва върху обезщетенията, по които също има спор за началния момент, от който тя се дължи, намира, че претендираният размер от 3200 лева от адвокат Д. в проведеното открито съдебно заседание не е завишен. Тази преценка на съда е съобразена освен с предмета на делото и неговата фактическа и правна сложност и с факта, че общото претендирано възнаграждение е под минимално дължимите размери по Наредба № 1, която макар да не следва да се прилага съгласно решението на СЕС по дело С – 438/2022 година, съдът ползва като ориентир при оценката на труда на адвоката.

Адвокат Д. има право на разноски по насрещната въззивната жалба на ЗАД "А." АД, обжалваемият интерес по която е 333,50 лева и която е изцяло неоснователна.

Обжалваемият интерес по въззивната жалба на ищеца Т. П. е 37500 лева по иска за обезщетение за неимуществени вреди и общо 332,83 лева по акцесорните претенции за законна лихва върху двете обезщетения за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година. Тази въззивна жалба е основателна до размера на 22500 лева по иска за неимуществени вреди и изцяло основателна в частта за акцесорните претенции за законна лихва. Съобразявайки този изход на спора и обсъдения по-горе общ размер на възнаграждението от 3200 лева, съдът намира, че ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати на адвокат Д. адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 1942 лева.

Като ответник по въззивната жалба на Т. П., която е неоснователна за 15 000 лева по иска за обезщетение за неимуществени вреди / разликата над 22500 лева по въззивното решение до претендираните 37500 лева с въззивната жалба/, застрахователното дружество също има право на разноски. Претендирани са такива за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК в общ размер на 300 лева, който според съда е съобразен с дължимия такъв съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ. С оглед изхода на спора Т. П. следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за въззивното производство в

размер на 120 лева.

По изложените съображения Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 69 от 09.06.2023 година, постановено по търговско дело № 113/2022 година по описа на Окръжен съд - Пазарджик, **В СЛЕДНИТЕ ЧАСТИ:**

-в частта, с която е отхвърлен искът на Т. О. П., ЕГН *****, против ЗАД "А." АД, ЕИК ***, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 22 500 лева / разликата между присъдените с първоинстанционното решение 12 500 лева и дължимите 35 000 лева/, ведно със законната лихва от 17.12.2021 година до окончателното изплащане на сумата;

-в частта, с която са отхвърлени исковите претенции на Т. О. П., ЕГН *****, против ЗАД "А." АД, ЕИК ***, за присъждане на законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от 12 500 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година и за присъждане на законна лихва върху обезщетението за имуществени вреди в размер на 667 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година;

-в частта, с която е осъден Т. О. П., ЕГН *****, да заплати на ЗАД "А." АД, ЕИК ***, разноси за първоинстанционното производство - т. дело № 113/2022 година по описа на Окръжен съд – Пазарджик, в размера над 324,18 лева до 810,43 лева,

ВМЕСТО КОЕТО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати на ищеца Т. О. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.П. ул. „Р.“ № **, ет. *, ап. **, със съдебен адрес гр.С. бул. „Г.М.Д.“ № ** офис **, адвокат М. Д., допълнително сумата от 22 500 лева / наред с присъдените с първоинстанционното решение 12 500 лева/, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди - болки и страдания, при ПТП, настъпило на 24.11.2021г., по вина на водача на лек автомобил „Ф. Т. К.“ с рег.№ ***, ведно със законната лихва върху главницата от 22 500 лева от 17.12.2021 година до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати на ищеца Т. О. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.П. ул. „Р.“ № **, ет. *, ап. **, със съдебен адрес гр.С. бул. „Г.М.Д.“ № ** офис **, адвокат М. Д., законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от 12 500 лева за периода от 17.12.2021 година до 17.03.2022 година, както и законната лихва върху обезщетението за имуществени вреди от 667 лева за периода 17.12.2021 година до 17.03.2022 година.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 69 от 09.06.2023 година, постановено по търговско дело № 113/2022 година по описа на Окръжен съд - Пазарджик, **В ОСТАНАЛИТЕ**

ОБЖАЛВАНИ ЧАСТИ, с които:

-е осъдено ЗАД "А." АД, ЕИК ***, да заплати на Т. О. П., ЕГН *****, обезщетение за имуществени вреди в размера над 333,50 лева до 667 лева, ведно със законната лихва от 17.03.2022 година до окончателното изплащане на сумата;

-е отхвърлен предявеният от Т. О. П., ЕГН *****, против ЗАД "А." АД, ЕИК ***, иск за обезщетение за неимуществени вреди в размера над 35 000 лева до 50 000 лева / или за 15 000 лева/, ведно със законната лихва от 17.12.2021 година до окончателното изплащане на сумата;

-са присъдени разноски в тежест на страните за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати по сметка и бюджета на съдебната власт допълнителна държавна такса в размер на 900 лева за първоинстанционното производство - т. дело № 113/2022 година по описа на Окръжен съд - Пловдив и държавна такса в размер на 456,66 лева за въззивното производство - в.т. дело № 737/2023 година по описа на Апелативен съд – Пловдив.

ОСЪЖДА ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати на ищеца Т. О. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.П. ул. „Р.“ № **, ет. *, ап. **, със съдебен адрес гр.С. бул. „Г.М.Д.“ № ** офис **, адвокат М. Д., допълнително разноски за първоинстанционното производство по т. дело № 113/2022 година на ОС - Пазарджик. в размер на 222 лева.

ОСЪЖДА Т. О. П., ЕГН *****, с постоянен адрес гр.П. ул. „Р.“ № **, ет. *, ап. **, със съдебен адрес гр.С. бул. „Г.М.Д.“ № ** офис **, адвокат М. Д., да заплати на ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, разноски за въззивното производство – в.т. дело № 737/2023 година по описа на АС – Пловдив, в размер на 120 лева.

ОСЪЖДА ЗАД "А." АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.С. ул. „С. К.“ № *, да заплати на адвокат М. И. Д. от САК, с адрес на кантората град С., бул. „Г.М. Д.“ № **, офис **, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата за осъществената безплатна правна защита на Т. О. П., ЕГН *****, сумата от 2070 лева, представляваща допълнително адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство - т. дело № 113/2022 година на ОС – П. и сумата от 1942 лева – адвокатско възнаграждение за въззивното производство - в.т. дело № 737/2023 година на АС – Пловдив.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове: _____

1. _____

2. _____